

ganske er forstummet. Og naar Døvtummevæsenet ligesom Blindeforsorgen og Opdragelseshjemmene blev henlagt til Socialministeriet, var det ikke, fordi det var Forsorgsinstitutioner. De er, og det skal de være, og vi vil behandle dem fremtidig som det, de er: Undervisningsinstitutioner. Derfor har vi nøje samarbejdet med Undervisningsministeriet. Saa snart der bliver Tale om nye Undervisningsmetoder, Principper o. s. v., forhandler vi med Undervisningsministeriet, og det gælder jo netop paa dette Omraade om, at nye Undervisningsmetoder og Principper hurtigst muligt kan blive undersøgt af de sagkyndige og blive iværksat. Det er det, der tilsigtes ved Oprettelse af Undervisningsraadet, som jeg før nævnte. Hvad det almindelige Tilsyn angaar, tænkes det udført gennem den Konsulent, som Kommissionen ønskede skal sættes i Stedet for den nuværende Døvtummedirektør.

Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds kom ogsaa ind paa Lærerraadet og Anstaltslægen. Jeg tror allerede, jeg har besvaret disse Udtalelser i mine Bemærkninger til andre Talere. Det ærede Medlem mente endvidere, at det var en lidt svag Begrundelse, der var givet for Overlærerne. Jeg har nu fremsat den, jeg tror, at den er tilstrækkelig, og jeg synes ogsaa, at det ærede Medlem lod skinne igennem, at i hvert Fald ud fra hans Opfattelse var der ikke noget at sige til, at man gav noget bedre Avancementsmuligheder. Men jeg tror tillige, at det for Døvtummesagens Skyld er saglig begrundet, at der oprettes saadanne Stillinger, naar Ledelsen ovre i Fredericia samles hos een Forstander.

Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds gav endelig Børnehaven og de enkelte Bestemmelser derom en ret detailleret Omtale. Nu har jeg ikke faaet det stenografiske Referat — det foreligger, saa vidt jeg ved, ikke endnu —, men jeg skal se nøjere paa det. Jeg har jo sagt, at jeg er villig til i Udvalget at forhandle om en Omformning af denne Paragraf, som jeg netop mener er formaalstjenlig, fordi der er sket noget siden Paragraffens Affattelse og Lovforslagets Forelæggelse, nemlig den ene Forstanders bebudede Afgang.

Jeg slutter med endnu en Gang at udtale min Glæde over den yderst velvillige Modtagelse, Lovforslaget har faaet, og haaber, at vi gennem en hurtig Udvalgsbehandling kan naa til, at dette Lovforslags Gennemførelse bliver et af Resultaterne af denne Vinters Rigsdagssamling.

Ejsning: Den højtærede Minister gav mig Ret i nogle af mine Betragtninger. Om § 2 vilde den højtærede Minister mene, at det kun var Undtagelser, naar Børnene kunde komme i Børnehave. Dersom det kun var Undtagelser, forstaar jeg ikke rigtig, at man vil gøre Børnehaven til en Statsinstitution, men Meningen er vistnok ikke, at det skulde være Undtagelsen, men at det nærmest skulde være Regelen, altsaa at der kom mange Børn i denne Børnehave.

Om § 4, som har givet Anledning til ikke saa lidt Debat, udtalte Ministeren, at han maatte mene, at den Ordning, der er foreslaaet, at flytte Skolen for de mellem-begavede Børn til København, er rigtig, og jeg kan ikke andet end give Ministeren Tilslutning. Jeg tror ogsaa, det vil være det rigtige, for dersom man skal opretholde den „danske Deling“, som man saa tidt taler om, tror jeg, man vanskeligt kan gøre det, dersom man skal have to parallelt løbende Skoler, en for Øerne og København og en anden i Jylland. Børneantallet er for lille dertil, det vilde blive for dyr en Ordning.

Det drejer sig, udtalte Ministeren videre, kun om to Overlærere. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at der staar: to ved hver af Statens Døvtummeanstalter; det gør jo dog en lille Forskel. Den højtærede Minister henviste til, at der var ikke saa faa Lærere i Fredericia. Det er rigtigt nok, men der er jo to andre Institutter endda, og der skulde Bestemmelser vel sagtens ogsaa virke. Men dette hører til den Slags Ting, vi kan tale om i Udvalget.

Der er saa blevet sagt, at jeg har misforstaaet § 13. Man vil jo aldrig rigtig indrømme, at man kan have taget fejl, og jeg kan heller ikke rigtig indrømme, at der her foreligger en Misforstaaelse fra min Side. Naar der nemlig staar, at den nuværende Leder af Børnehaven skal stilles lige med Forstanderne og endog indtræde i Forstanderraadet, ja, saa er han jo dog Forstander, saa længe som saa er. At man har andre Planer for Fremtiden, er noget andet, derom skal jeg ikke udtale mig. Men hele Ulykken er vist, at man har villet lave en Paragraf for en enkelt Mand, og det tror jeg nu, man aldrig skal gøre; derved er der kommet en Bestemmelse, som er mindre heldig. Men nu har vi jo den højtærede Ministers Ord for, at denne Paragraf skal vi nok faa lavet om eller faa ud af Loven, og saa har vi jo ikke noget at skændes om.

Der er blevet sagt forskelligt om de sagkyndige. Jeg er tilbøjelig til at mene, at det maaske var en Fejl ved den Kom-